

ДЖАНИ РОДАРИ

ВЪЛШЕБНИЯТ БАРАБАНЧИК

Превод от италиански: Хубан Стойнов, Бояна Петрова, —

chitanka.info

Имало едно време един барабанчик, който се връщал от война. Той бил беден, нямал нищо друго, освен своя барабан, но все пак бил доволен, защото от много години не се бил връщал у дома си. Отдалеч се чувало как бие своя барабан: таратам, таратам, таратам...

Дълго вървял той и най-накрая срещнал една бабичка.

— Хей, войниче, ще ми дадеш ли една паричка?

— Да ти дам и десет, бабичко, но нямам нито една.

— Сигурен ли си?

— Цяла сутрин търсих по джобовете си и нищо не намерих.

— Я пак погледни, потърси по-хубаво.

— В джобовете ли? Добре, ще потърся, само за да ти доставя удоволствие. Но ще видиш, че... Ха, какво е това?

— Паричка. Видя ли, че имаш?

— Честна дума, не знаех. Наистина чудесно! Взemi, давам ти я от сърце. Ти сигурно имаш повече нужда от мен.

— Благодаря ти, войниче — казала старицата. — И аз ще ти дам нещо в замяна.

— Наистина ли? Само че аз не искам нищо.

— Аз ще ти подаря едно вълшебство: всеки път щом удариш барабана си, всички ще почват да танцуват...

— Благодаря ти, бабо, това е вълшебство и половина!

— Чакай, това не е всичко. Ще танцуват и няма да могат да спрат, докато ти не престанеш да биеш барабана.

— Прекрасно! Още не зная какво ще правя с това вълшебство, но чувствам, че ще ми бъде полезно.

— Ще ти бъде и още как! Сбогом, войниче!

— Сбогом, бабичко!

И войничето потеглило отново към дома си. Вървяло, вървяло... И изведнъж от гората изскочили трима разбойници.

— Кесията или живота!

— Моля, заповядайте, можете да вземете кесията ми. Но ви предупреждавам, че е празна.

— Горе ръцете или ще умреш!

— Подчинявам се, господа разбойници, подчинявам се.

— Къде държиш парите си?

— Може да ги държа и под шапката си...

Разбойниците погледнали под шапката му, но нищо не намерили.

— Може да ги държа и в ухото си...

Погледнали в ухото му: пак нищо.

— Казвам ви, че бих ги държал и на върха на носа си, стига да ги имах.

Разбойниците гледали, търсили, ровили в дрехите на войничето, но, разбира се, не намерили и пукната пара.

— Ти наистина си бил бедняк — казал главатарят им. — Тогава ще ти вземем барабана, за да си подумкаме малко.

— Вземете го — въздъхнало войничето. — Мъчно ми е, че ще трябва да се разделя с него, от толкова години сме заедно, но щом го искате...

— Искаме го!

— Ще ми позволите ли само да го ударя няколко пъти, преди да ми го вземете? Тъкмо ще ви покажа как се бие, а?

— Добре, покажи ни.

— Сега, сега ще ви покажа! — казало войничето. — А вие... (таратам, таратам, таратам)... вие ще потанцувате!

Как се разтанцували тримата разбойници! Като три мечока на панаир.

В началото им било весело, смеели се, шегували се.

— Хайде, барабанчик! Почвай валса!

— Сега полката, барабанчик!

— Подхващай мазурката!

Но скоро започнали да се задъхват. Опитали се да спрат, но не успели. Били страшно уморени, виело им се свят, а вълшебството на барабана ги карало да танцуват, да танцуват, да танцуват...

— Стига!

— Играйте!

— Помощ!

— Играйте!

— Милост!

— Играйте!

— Прости ни!

— Мога ли да си взема барабана?

— Вземи си го, вземи си го... Не ни трябва магьосничества...

— Ще ме оставите ли на мира?

— Ще направим каквото поискаш, само престани да биеш барабана!

Но барабанчикът, понеже бил предпазлив, престанал едва когато ги видял да се просват на земята без сили и без дъх.

— Така няма да можете да ме преследвате!

И си плюол на петите. От време на време, за всеки случай, удрял по няколко пъти барабана. И веднага всичко живо започвало да танцува — зайците в дупките си, белките по клоните, дори и кукумявките в гнездата си, събудени посред бял ден...

Така смелият барабанчик вървял, тичал, вървял, тичал и се приближавал до дома си.

ПЪРВИ КРАЙ

Вървял барабанчикът и си мислел: „Това вълшебство ще ми донесе щастие. Всъщност аз сглупих с тези разбойници. Можех да ги накарам да ми дадат парите си. Дали пък да не се върна?...”

И вече се бил обърнал, за да се върне обратно, когато по пътя се показана пощенска кола.

— Ето нещо за мен.

Конете препускали и звънчетата на юздите им звънели. Пощальонът на капрата весело си подсвирквал някаква песничка. До него бил седнал въоръжен стражар.

— Привет, барабанчик! Ще се качиш ли?

— Не, добре съм си и така.

— Тогава се дръпни от пътя, защото трябва да минем.

— Почакайте малко. Първо ще потанцувате.

Таратам, таратам, таратам... Барабанът загърмял. Конете затанцували. Пощальонът заподскачал на капрата. Стражарят също се разиграл и изпуснал пушката си. Танцували и пътниците.

А трябва да знаете, че тази пощенска кола пренасяла златото на една банка. Три сандъка пълни със злато! Трябва да са били около триста кила. Като продължавал да удря барабана с едната си ръка, барабанчикът — с другата — съборил на пътя сандъците и ги избутал с крак в храстите.

— Танцувайте, танцувайте!

— Стига вече! Не издържаме повече!

— Тогава, махайте се! В галоп! И без да се обръщате!...

Пощенската кола се понесла без скъпоценния си товар. И ето че барабанчикът станал милионер... Вече можел да си построи вила, да живее, без да работи, да се ожени за дъщерята на някой министър. И когато му трябвали пари, можел и да не ходи до банката, нали барабанът му бил под ръка?

ВТОРИ КРАЙ

Вървял, вървял барабанчикът и изведнъж съгледал някакъв ловец, който се готвел да застреля един дрозд. Таратам, таратам, таратам... Ловецът изпуснал пушката и започнал да танцува. А дроздът отлетял.

Войникът продължил пътя си. Вървял, вървял и гледа — един селянин бие магарето си.

— Танцувай!

— Помощ!

— Танцувай! Ще престана, само ако ми обещаеш, че никога вече няма да биеш магарето си.

— Обещавам!

Вървяло, вървяло доброто войниче и удряло барабана си всеки път, когато трябвало да попречи на някакво насилие, на някаква неправда, на някакво зло. А толкова неправди срещал войникът по пътя си, че все не успявал да стигне до дома си. Но пак бил доволен и си казвал: „Домът ми ще бъде навсякъде, където то ще мога да върша добрини със своя барабан.“

ТРЕТИ КРАЙ

Вървял, вървял... И както вървял, размишлявал:

„Странен барабан! Много ми се иска да разбера как става това чудо.“

Взел палките, огледал ги отвсякъде: приличали на две най-обикновени дървени пръчки.

— Тайната е може би вътре, под кожата на барабана!

С ножа си войничето пробило малка дупка в кожата.

— Само ще надникна вътре — казал си то.

Но барабанът бил съвсем празен.

— Нищо, ще си го нося така.

И поело пак по пътя, весело биейки с палките. Но сега вече зайците, катеричките, птиците по клоните не танцували под ударите на барабана. И кукумявките вече не се будели.

— Таратам, таратам, таратам...

Звукът като че ли бил същият, но вълшебството вече не действало.

И ще повярвате ли? Барабанчикът бил по-щастлив така.

КРАЯТ, КОЙТО ИЗБИРА АВТОРЪТ

Първият край не ми харесва: как е възможно един толкова весел и щедър барабанчик изведнъж да стане разбойник? Третият край не ми допада: струва ми се, че не е справедливо да се отнема вълшебството на барабана, само за да бъде наказано едно малко, невинно любопитство. Любопитството не е лошо нещо. Ако учените не бяха любопитни, никога нямаше да открият нещо ново. Аз съм за втория край.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.